

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. M. A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany, Sekce personální**, nám. Svobody 471/27, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2011, č. j. 421/3-1185V-2/2001-7542,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva obrany, Sekce personální, ze dne 7. 4. 2011, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí Ministerstva obrany, Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 11. 2. 2011, sp. zn. 291072/706-43, o úpravě výsluhového příspěvku dnem 1. 1. 2011. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 1. 11. 2011 nabyl účinnosti zákon č. 346/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, jímž bylo rozšířeno znění ust. § 36 odst. 2 o ustanovení, podle něhož podléhá 15 % zvláštní sazbě daně výsluhový příspěvek a odbytné vojáků z povolání. V souladu s tím byl Vojenský úřad sociálního zabezpečení povinen provést od 1. 1. 2011 z vypláceného výsluhového příspěvku srážku 15 % daně. Žalovaný odmítl námitku žalobce, že zdaněním výsluhového příspěvku dochází k porušení ústavních principů a článku 1 Protokolu č. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť správní orgán I. stupně svým rozhodnutím výsluhový příspěvek nesnížil, ale pouze jako orgán sociálního zabezpečení a plátce dávky realizoval rozhodnutí státu srážet z uvedené dávky daň.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce uvedl, že podle ust. § 143 odst. 10 zákona č. 221/1991 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, mu náleží výsluhové náležitosti za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka. Jeho služební poměr zanikl dne 31. 12. 2003 a jednou z podmínek byla i skutečnost, že výsluhové náležitosti byly přiznávány nezdaněny. Domníval se proto, že výsluhový příspěvek přiznaný od 1. 4. 2004 nepodléhá srážkové dani 15 %. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil s tím, že žalovaný uzná jeho námitku v celém rozsahu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že byl povinen provést zákonem uloženou srážku daně, přičemž toto zdanění nepatří do základních zákonných podmínek pro vznik nároku na výsluhový příspěvek. Odkázal též na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 1. 4. 2004, č. j. 5A 31/2001 a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Při jednání dne 2. dubna 2015 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem sporu mezi účastníky je otázka, zda podrobení výsluhového příspěvku dani podle zákona č. 346/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon o dani z příjmů, je v rozporu s ust. § 143 odst. 10 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého výsluhové náležitosti náleží za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka.

Městský soud v Praze konstatoval, že tato problematika již byla v minulosti řešena v rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu, zejména pak v rozsudku ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Ads 65/2013-23. V něm Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ust. § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání se nijak nezabývá otázkou případného zdanění výsluhového příspěvku, když konstatoval, že:

„Ustanovení § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání je včleněno do osmé části zákona, upravující podmínky pro vznik nároku na výsluhové náležitosti a způsob jejich výpočtu. Tato ani jiná část zákona o vojácích z povolání však nestanovuje, ani v minulosti neurčovala, zda a v jaké míře podléhají výsluhové náležitosti dani z příjmu. Naopak, pravidla pro zdanění výsluhových náležitostí byla vždy stanovena v zákoně o daních z příjmů, který v období od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2010 řadil výsluhové náležitosti mezi příjmy osvobozené od daně [srov. § 4 odst. 1 písm. o) zákona o daních z příjmů ve znění účinném od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2010] a pro období od 1. 1. 2011 zavedl zvláštní sazbu daně pro zdanění výsluhového příspěvku a odbytného u vojáků z povolání [srov. § 36 odst. 2 písm. v) zákona o daních z příjmů ve znění účinném od 1. 1. 2011]. .... Z výše uvedeného je zjevné, že slovní spojení „podmínky platné ke dni zániku služebního poměru vojáka“ zahrnuje toliko základní předpoklady pro přiznání výsluhového příspěvku a nefixuje výši tohoto příspěvku k datu zániku služebního poměru, neboť výše příspěvku je proměnlivá. Tím spíše pak předmětné ustanovení nemůže dopadat na problematiku zdanění výsluhového příspěvku, které rozhodně nepatří mezi podmínky pro vznik nároku a jež ani není upraveno v zákoně o vojácích z povolání. Nejvyšší správní soud uzavírá, že ustanovení § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání nepředstavuje překážku pro budoucí zdanění výsluhových příspěvků přiznaných v době, kdy byly výsluhové náležitosti osvobozeny od daně z příjmu. Správní

orgány proto nepochybily, pokud toto ustanovení v projednávané věci neaplikovaly. Žalovaný i Městský soud v Praze pak stěžovateli zcela správně zdůvodnily, proč předmětné ustanovení na danou věc nedopadá.“

Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku též odmítl, že by zdanění výsluhových příspěvků znamenalo porušení principu zákazu retroaktivity, když je zřejmé, že „ ... zdanění se nevztahuje k částkám vyplaceným před účinností zákona č. 346/2010 Sb., ale pouze k částkám určeným k výplatě po 1. 1. 2011 (srov. zvýrazněný text „budou nově výlučně zdaňovány“). Právní úprava tudíž nepůsobí zpětně, nýbrž do budoucnosti.“

Totožně se Nejvyšší správní soud k této věci vyjádřil i v rozsudku ze dne 7. 23. 10. 2014, č.j. 4 As 157/2014-34, v němž opět dospěl k závěru, že zdanění výsluhového příspěvku od 1. 1. 2011, byť tento příspěvek byl přiznán před tímto datem, neznamená retroaktivitu:

„[38] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Ads 65/2013 – 23 zdanění výsluhových příspěvků nebylo zavedeno zpětně, ale do budoucna od okamžiku účinnosti zákona č. 346/2010 Sb. Zdanění se nevztahuje k částkám vyplaceným před účinností tohoto zákona, ale pouze k částkám určeným k výplatě po 1. 1. 2011. Právní úprava tudíž nepůsobí zpětně, nýbrž do budoucnosti. Nejedná se tedy o nepřipustnou pravou retroaktivitu, ale o retroaktivitu nepravou, která představuje jedno z možných a přípustných řešení situací vznikajících v souvislosti se změnami právní úpravy, čemuž odpovídá i důvodová zpráva k zákonu č. 346/2010 Sb.“

Městský soud v Praze se tedy ve svém rozhodování řídil těmito právními závěry Nejvyššího správního soudu, když neshledal žádný důvod pro, aby se od nich odchýlil. Shodně s Nejvyšším správním soudem proto konstatoval, že zdanění výsluhového příspěvku nepatří mezi podmínky pro vznik nároku a ostatně ani není upraveno v zákoně o vojácích z povolání. Napadeným rozhodnutím bylo tedy rozhodnuto nikoliv o tom, zda a za jakých podmínek náleží žalobci výsluhový příspěvek, ale bylo jím realizováno jeho zdanění, nově zákonem o daních z příjmů zavedené. Zákon o vojácích z povolání se otázkou zdanění tohoto příspěvku vůbec nezabývá, neboť to upravuje zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Zavedením zdanění ve výši 15 % tedy nebyly změněny podmínky pro přiznání výsluhového příspěvku, ale byla konstituována povinnost tento příjem zdanit; ustanovení § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání se tu tedy vůbec nepoužilo a nedošlo k jeho porušení. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, když žalovaný jím nezměnil podmínky pro přiznání a vyplácení výsluhového příspěvku, jen jím realizoval zákonem uloženou povinnost podrobit tuto dávku daní z příjmů, a to nikoliv zpětně, ale s účinností od 1. 1. 2011, tedy do budoucna.

Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. dubna 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová